Ao. 1856.

Donderdag

No. 122.

9 October.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 29 September 1856.

Van wege Zijne Excellentie den Heer Gouverneur dezer Kolonie, wordt hiermede bekend gemaakt, dat, ten gevolge van de daartoe gedane verzoeken, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden aan de navolgende slaven, als:

1o. Aan de slavenkinderen *Sophia*, geboren in 1846 en *Jacobus*, geboren in 1852, kinderen van *Theresia*, toebehoord hebbende voor den vrijdom aan de minderjarigen L. en J. Gros.

2o. Aan het slavenkind *Henriette Rosalia*, geboren in 1855, dochter van *Josephina*, toebehoord hebbende aan Jaël Nahar.

3o. Aan het slavenkind *Hermanus*, geboren in 1852, zoon van *Contensie*, toebehoord hebbende aan S. J. B. Louzada.

4o. Aan den slaaf *Albert*, geboren in 1837, zoon van *Henriette*, toebehoord hebbende aan J. B. Evertsz.

5o. Aan de slavin *Wilhelmijntje*, geboren in 1821, dochter van *Annette*, toebehoord hebbende aan Plantaadje *Guineesche Vriendschap*, divisie *boven Suriname*.

6o. Aan de slavin *Sophia of Sophietje*, geboren in 1801, dochter van *Bebé*, toebehoord hebbende aan de minderjarige A. F. Gisius, en

7o. Aan de slavin *Fannij*, (wier ouderdom en moedersnaam onbekend zijn) toebehoord hebbende voor den vrijdom aan S. M. Sfleer geboren Proef;

En dat gemelde gemanumitteerden voortaan de namen zullen voeren, van:

1o. *Sophia Rosalia Soest.*
Jacobus Martinus Soest.
2o. *Henriette Rosalia Rahan.*
3o. *Hermanus Sousada.*
4o. *Albertus Verts.*
5o. *Wilhelmina Unees.*
6o. *Francina Sophia Suis.*
en 7o. *Johanna Fannij Roef.*

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 6 October 1856.

Alzoo J. A. Schenkelenberg, van het Gouvernement heeft verzocht, om het Erf gelegen ten Oosten aan de *Wanica straat*, groot 13068 □ voeten in pacht te bekomen.

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten op bedoeld erf, eenig eigendoms of ander regt te kunnen doen gelden, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie weken*, na de dagteekening dezer, hunne reclames, met overlegging van bewijsstukken, ter Gouvernements Secretarie in te dienen.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 6 October 1856.

Bij Gouvernements-resolutie van den 4n dezer maand No. 1243, is een *Quarantaine* van *dertig* dagen bepaald geworden voor alle Vaartuigen komende van *Madeira* en de *Kaap Verdische Eilanden*, en zulks hetzij hunne reizen herwaarts hebben plaats gehad, regtstreeks, dan wel na het aandoen van andere plaatsen, voor zoover het niet blijkt dat zij op die plaatsen reeds behoorlijke quarantaine hebben gehouden.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1856.

6 Oct. Van de slavin *Antje*, geboren in 1808, dochter van *Première*, toebehoorende aan H. Kamerling (nu boedel).

» » Van de slavin *Jeannette*, geboren 1785, (moedersnaam onbekend) en hare dochter *Henriette*, geboren in 1808, met hare kinderen: *Rosalina*, geboren in 1832, *Pietje*, geboren in 1835, *Alexander*, geboren in 1838, en *Evelina Josephina*, geboren in 1854, bekend staande op het Respect van den Raad Commissaris voor de Inlandsche Bevolking onder het toezigt van H. van Meerten, als Curator ad hoc.

» » Van den slaaf *Cupido*, geboren in 1796, zoon van *Asetta*, toebehoorende aan den houtgrond *Overtoom en Vreeland*, divisie *Para.*

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Tweede afkondiging.

De *Commissie van Geneeskundig Onderzoek en Toevoorzigt* geeft bij deze, op verzoek van den Heer H. Tamminga, aan het publiek kennis, dat het door hem uit *MAIS* en *TARWEMEEL* gebakken Brood, *deugdzaam* en *smakelijk* is bevonden, en hetzelve om zijne *voedzaamheid* en *goedkoopte*, vooral voor de arbeidende klasse, aanbeveling verdient.

Paramaribo, den 8 October 1856.

Uit naam der Commissie,
JOHs. ABRAHAMSZ,
Scriba.

Heden Morgen ten 9 ure,

opening der inschrijvings billetten op de te koop aangebodene:

P. m. 7 VATEN SUIKER,

van plant. *Livorno* 1/4 aandeel Erven L. E. H. Forberger, ter Griffie van het Geregtshof. (13403)

Paramaribo, den 9 October 1856.

Nieuwstijdingen.

Nicaragua.

De *Times* van den 1n. September behelst, onder bovenstaande hoofd, de volgende authentieke berigten, aangebragt met de stoomboot *Plata*, die den 31 Augustus te Southampton was aangekomen:

Walker's positie is zeer gevaarlijk, daar hij in het geheel slechts 1300 volgelingen heeft, en Rivas, die hem nog het presidentschap betwist, zich te Canendagua versterkt, en reeds 3000 man goed gewapende troepen bezit. Hij geniet de sijmpathie van het geheele land, uitgezonderd van de weinige Amerikanen die Walker blijven aankleven, terwijl zijne landgenooten zich dagelijks onder zijnen standaard scharen. Honduras en Guatemala houden zich bezig met het organiseren van krijgsmagt, om in Nicaragua te vallen, en Walker uit dat land te verdrijven; men zegt dat zoodra het droge saizoen, hetwelk zeer nabij is, teruggekeert, zij op Nicaragua zullen marcheren. Rivas zal natuurlijk hunne sijmpathie en medewerking erlangen, daar Walker nu door de bevolking van Nicaragua als een overweldiger beschouwd wordt.

In het eerst waren zij genegen hem als hunnen verlosser te beschouwen; maar zijne vele misslagen en daden van wreedheid, veroorzaakten eene verandering in hunne gevoelens met betrekking tot zijn karakter, zijn streven en zijne bedoelingen.

Een circulaire, die dit berigt vergezelt en geschreven en onderteekend is door Amerikanen die te Costa Rica krijgsgevangen zijn of waren, geeft eenige der oorzaken op van de inpopulariteit van Walker, en is, naar wij vermoeden, bijna het eenige ware verslag van zijne verrigtingen in Nicaragua, hetwelk ooit de Vereenigde Staten bereikt heeft, daar geene berigten aldaar zijn ontvangen, behalve die, welke in Walker's eigen orgaan zijn verschenen. — De bevolking der Vereenigde Staten is misleid geworden, met betrekking tot Walker's ware karakter en het doel dat hij beoogt, en hoe spoediger hunne gevoelens omtrent hem van deze misleiding terug gebragt worden, hoe

beter voor de zaak der waarheid en menschlievendheid, daar dit de oorzaak zal kunnen zijn, om vele jonge lieden terug te houden van naar dat ziekelijke en ongastvrije klimaat te gaan.

De redenen die Walker aanspoorden om naar Nicaragua te gaan, bestaan thans niet meer. De bevolking heeft hem niet meer noodig, en indien hij er al, op hun verzoek, zoo als hij voorgeeft, heen ging, zoo diende hij nu te vertrekken, daar hij, door zijne wreedheid, hunne ondersteuning verbeurd heeft. — Zij geven de voorkeur aan een' hunner landgenooten, om als President over hen te regeren, en daarom kleven zij steeds Rivas aan. De bevolking van Nicaragua erkent het regt niet, dat Walker zich met vermetelheid aanmatigt, om Rivas af te zetten. Zij beschouwt Rivas als de wezenlijk geregtigde President des lands. Hij is als zoodanig erkend door het gouvernement der Vereenigde Staten, en wij zijn nieuwsgierig te weten hoe dat gouvernement handelen zal, met het oog op den tegenwoordigen staat van zaken in Nicaragua. — Het schijnt ons toe dat hetzelve volhouden moet, het gouvernement van Rivas te erkennen, zoolang als het magtig is, en niet herroepen is geworden door den uitdrukkelijken wensch van het volk. Wij beschouwende verkiezing van Walker door de stemmen van zijne weinige, misleidde volgelingen, niet als de juiste uitdrukking der gevoelens van het Nicaraguaansche volk, en wij vermoeden dat de Vereenigde Staten het eveneens beschouwen zullen.

— Wij gelooven niet dat de vrede in Nicaragua hersteld zal worden voor dat Walker verdreven is, of het land verlaat. En daar hij nu een indringer, een overweldiger is, zoo is het de pligt der Vereenigde Staten om tusschen beide te komen, gelijk zij deden toen hij Mexico aanviel, en voor altijd een einde maakten aan zijne plannen van zelfverheffing. Zij zijn het aan zich zelven verschuldigd, om zoo te handelen. Niets heeft meer bijgedragen om het Amerikaansche karakter niet alleen op dit vasteland, maar door geheel Europa te schandvlekken, dan het gedrag van Walker in Nicaragua. Indien hij werkelijk voor de zaak der vrijheid en der verbetering van den toestand der bevolking van dit land gearbeid, en zoo had gehandeld dat hij zich hunne achting en medewerking verzekerd had, dan kon hij aanspraak hebben op onze warmste sijmpathie en ijverigste ondersteuning.

Wij gelooven echter vast, dat dit zijn doel niet is. De toast die hij bij gelegenheid van een diner te Granada, niet lang geleden, met betrekking tot de asch van Columbus, die nu in Havana rust, gaf, toont duidelijk genoeg aan, dat hij het oog heeft op Cuba. — Daarenboven is een zijner generaals en vertrouwde raadsman, die onlangs als agent of vertegenwoordiger van Nicaragua naar Engeland gezonden is, een misnoegd Cubanees, die jaren lang gepoogd heeft eene zamenzwering te organiseren, ten einde dat eiland met behulp van vrijbuiters te overwinnen.

Men heeft ons verzekerd, dat de handel enz. te Nicaragua, in den slechtst mogelijken toestand verkeert. Alle bedrijven staan geheel stil, terwijl er weinig of geen geld in het land is. De grootste ellende heerscht er en de toekomst, zoowel als het tegenwoordige van Nicaragua, levert een droevig tafereel op. — Wij hopen opregtelijk dat er spoedig hulp aan dat ongelukkige land zal verleend worden.

Frankrijk.

De Belgische minister van justitie, de heer Nothomb, en andere erfgenamen voeren tegenwoordig een proces te Parijs over de nalatenschap van den heer Pescatore, den 9den December 1855 aldaar overleden. Zijn vermogen wordt op 10,377,133 franken geschat. Men vond na zijnen dood twee testamenten, een eigenhandig geschreven van 5 October 1853, het andere van 8 December 1855. Bij het eerste vermaakt hij aan zijne weduwe, Katharina Weber, eene rente van 20,000 fr., het vruchtgebruik van zijn landgoed te la Celle, alle meubels van zijne slaapkamer, en al die welke haar aanstaan mogen om hare toekomstige woning behoorlijk in te rigten, dan het vijfde deel van alle voorwerpen van zilver en vermail, rijtuigen en paarden, en 210,000 fr., welke hij haar van hand tot hand gegeven had. Bovendien had zij het regt een jaar na den dood des testateurs het hotel St. Georges te bewonen. De gansche rest van het vermogen wordt aan de bloedverwanten, acht in getal, vermaakt, met uitzondering van 500,000 fr., aan de stad Luxemburg vermaakt tot oprigting van een liefdadig gesticht, hetwelk tot stand zal komen als het kapitaal met de loopende renten eene som van een millioen bereikt zal hebben. Bij het notarieele testament, daags voor zijnen dood gemaakt, bevestigt de heer Pescatore deze en andere bepalingen, en voegt er bij dat hij aan zijne echtgenoot nog de noodige som vermaakt, om het aan haar toebehoorende kapitaal tot een half millioen te brengen. Nu beweert de weduwe, dat zij, behalve deze legaten, aanspraak heeft op de helft der nalatenschap, daar zij in gemeenschap van goederen getrouwd was. Dit wordt door de erfgenamen bestreden, die echter, om een proces voor te komen, aangeboden hebben om de de jaarlijksche rente tot 40,000 te verhoogen. Dit aanbod is afgewezen en nu zal de regter moeten beslissen. Aan de zijde der erfgenamen wordt beweerd, en dit maakt het proces nog ingewikkelder, dat geene gemeenschap van goederen plaats heeft, daar het huwelijk van den heer Pescatore niet in den regel voltrokken is. Katharina Weber was de tweede vrouw van dien heer. Zijne eerste vrouw overleed in 1821. In 1839 kwam Katharina Weber, toen 35 jaar oud, als huishoudster bij den heer Pescatore, die later naauwere verbintenis met haar aanging. In 1855 werd, door de tusschenkomst van den aartsbisschop van Pampeluna, in de Spaansche grensstad Renteria een kerkelijk huwelijk tusschen hen gesloten en ingezegend. Dat wordt nu aan zijde der erfgenamen beweerd in Frankrijk niet geldig te zijn.

Volgens latere berigten hebben de erfgenamen hun proces voor de eerste kamer van de regtbank voor het Departement der Seine gewonnen. Het vonnis verklaart het burgerlijk huwelijk van mevr. Weber van onwaarde. Tevens verklaart het de vraag van verdeeling der nalatenschap voor ongegrond. Mevr. Katharina Weber, is alzoo tot de kosten verwezen.

— Niet lang geleden werd gemeld, dat de maire van Nantes in hechtenis is genomen als van medepligtigheid aan een in 1851 aldaar gepleegden moord. De *Phare de la Loire* deelt dienaangaande het volgende mede: In de eerste helft van December 1851 verdwenen plotseling de heer Baudin, meer dan 50 jaren oud, eene woning in Rue Dabrée bewonende, en eene vrouwelijke bij hem in dienst zijnde dienstbode, Legendre genaamd en 27 a 28 jaren oud. Men twijfelde er niet aan, of zij waren de slagtoffers geworden van eene misdaad, doch de woning van den heer Baudin liet geen enkel spoor achter om te doen gelooven, dat zij er het tooneel van geweest was; alles werd daar in den gewonen toestand gevonden; alleen de bewoners waren verdwenen.

Later knoopte een gerucht aan dit noodlottig drama de inhechtenisneming eener vrouw, welke echter om eene geheel andere oorzaak gevangen gehouden werd. Inderdaad ontkwamen de dader of daders der misdaad aan de nasporingen der justitie, tot dat den 28sten December ll. de gemeente Saint Nicolas de la Taille, bij Havre, ontzet werd door een moord, gevolgd door diefstal en brandstichting, waarvan de tijding te Nantes ontvangen, de verdenking der justitie andermaal opwekte en de waarheid aan het licht bragt.

De moord was die van zekere Letudois, landbouwer in bovengenoemde gemeente. Als de dader er van werd zekere Pierre Crochu, vroeger uitdrager te Nantes, vervolgd en tot de doodstraf veroordeeld.

De verfoeijelijke antecedenten van Crochu, die in 1824 te Nantes was gekomen, waar hij in de straten voorwerpen van geringe waarde rondventte, later een uitdragerswinkel opzette, de slechte naam, waarin hij stond, zijn oploopend karakter, zijne verwarde zaken, de aard der betrekkingen, die hij met den heer Baudin had gehad, dit alles wees hem, veroordeeld als hij was tot de doodstraf, te Nantes aan, als den man, die het best in staat was geweest den zoo lang onontdekt gebleven moord gepleegd te hebben. De eene misdaad bragt dus de andere aan het licht.

Crochu zoude zijne straf ondergaan. Men hield dit voor het geschikte oogenblik, om een laatst beroep op zijn geweten te doen en drong bij hem aan, dat hij bekennen zoude.

Volgens de lezingen welke er van in omloop zijn, verklaarde Crochu alstoen, dat hij al de bijzonderheden der misdaad kende, welke hij zeide dat 11 December 1851 gepleegd was; hij ontveinsde niet er deel aan genomen te hebben, er bijvoegende, dat hij de plaats kende waar de lijken begraven waren. Hij weigerde echter deze aan te duiden, wanneer de erfgenamen van den heer Baudin niet aan zijne vrouw eene som van 30,000 francs betaalden. Door de bemiddeling van een geestelijke kwam Crochu echter van zijn voornemen terug en moet hij, naar men verhaalt, al de episoden van het treurig einde van den heer Baudin en zijne dienstbode medegedeeld hebben en den in hechtenis genomen maire van Nantes als zijn medepligtige hebben aangewezen.

Volgens de verklaringen, welke men Crochu in den mond legt, zouden de twee slagtoffers naar La Chesnaie, een klein landgoed, dat de heer Baudin in Chantenay bezat, gelokt zijn; tijdens een maaltijd, werden zij door een in den wijn gemengd slaapmiddel in slaap gebragt en in den slaap vermoord; de lijken werden op een naburige plek begraven. Als loon voor zijn deel aan de misdaad had Crochu de belofte eener som van 10,000 fr. gekregen.

Reeds heeft men op de door Crochu aangewezen plek opgravingen gedaan om de lijken te vinden, doch tot nu toe vruchteloos. Ondertusschen werd Crochu, wiens overbrenging naar de plaats zelve was aangevraagd, elk oogenblik te Nantes verwacht, en zoo hij de waarheid gesproken heeft, kan hij zelf de noodige ophelderingen geven.

— Een 12tal Engelschen kwam onlangs te Fontainebleau en bestelde een paar rijtuigen met 4 en 6 paarden bespannen, om naar het landgoed van den heer Berrijer te rijden. Dit gaf aanleiding tot geruchten, dat zij door den heer Thiers waren gezonden om over de fusie te onderhandelen. De onderprefect nam maatregelen van voorzorg, verzamelde de gendarmen en de policie agenten die de Engelschen over al in het oog hielden. Eenige uren later bestelden zij een groot diner, waarbij de Champagne rijkelijk vloeide. Nu heette het, dat de onderhandelingen tot een goed einde waren geraakt en dat de fusie tot stand was gekomen. De onderprefect zond een telegrafische depeche aan den minister van binnenlandsche zaken en ontving ten antwoord, dat hij niet meer zoo bijgeloovig moest zijn; dat de 12 Engelschen, advocaten of procureurs waren van de Londensche *Court of Chancery* die den heer Berrijer hadden geraadpleegd over eene erfenis betreffende 3 millioen en waarbij het gold de vaststelling van het domicilium des

overledenen, die in Frankrijk is gestorven. De prefect was wanhopend en zag zich verpligt de gendarmes weg te zenden, die bij gereed hield om de gewaande samenzweerders te arresteren, welke den volgenden dag bedaard naar Parijs vertrokken.

— Men zegt dat Alexander Dumas, de *père prodigue*, zoo als men hem te Parijs noemt, zijne zaken eindelijk weder in orde brengen wil. Hij heeft daartoe met een agent, tegen eene provisie van 10 pCt., een contract gesloten. De agent zal daartoe beginnen met geregtelijk van de *Siècle* eene schadevergoeding van 800.000 fr. te eischen, omdat dit blad sedert eenige jaren de werken van den schrijver, bij wijze van premien, aan zijne abonnenten geeft zonder zijne goedkeuring.

Duitschland.

Een brief uit St. Petersburg van 4 Aug., meldt dat aldaar eenige gevolmagtigden van buitenlandsche maatschappijen zijn aangekomen, ten einde met de regering te onderhandelen over den aanleg en de exploitatie van spoorwegen in Rusland, en men verzekert uit goede bron, dat de onderhandelingen met den heer Julien, vertegenwoordiger eener maatschappij van Fransche kapitalisten, met den heer v. Rothschild aan het hoofd, reeds tot een resultaat geleid hebben. Deze maatschappij heeft eene spoorweg concessie voor 4000 wersten verkregen; de rigting der spoorweglinien heeft de regering zich echter voorbehouden. De concessie bindt voor 99 jaren met een rentewaarborg van 4 pCt.

— Van Berlijn wordt aan de *Dresdener Ztg.* geschreven, dat in de militaire kringen aldaar veel sprake is van eene nieuwe uitvinding bij het wapen der artillerie, welke bestaat in ligte stukken geschut, die op kleine wielen gedragen worden, die gemakkelijk door één man in beweging kunnen worden gebragt, en waarmede men naar verkiezing manoeuvreren kan en met juistheid op duizend passen afstand schieten. Men moet voornemens zijn om deze stukken veldgeschut aan de infanterie te verstrekken, althans zal men een aanvang maken met de garde, waarvan elk bataillon twee zulke stukken zal ontvangen.

Het Parijsche vredes congres en het volkenregt.

(*Uit de N. R. Courant*).

Er is veel getwist over de vermoedelijke gevolgen van den Russischen oorlog en over de vraag, of de gesloten vrede kiemen van duurzaamheid in zich bevat of niet. Het veld is ruim genoeg voor hypothesen van allerlei aard, waarvan uit den aard der zaak, de eene even gewaagd is, als de andere. Vaste grondslagen waarop men zijn oordeel bouwen kan, zijn er nog niet, en daarom is het onmogelijk op eenigen redelijken grond te voorspellen, of Rusland door de ondervinding wijs geworden, begrijpen zal, dat het voor de bestendiging zijner magt wenschelijker is, zich door inwendige beschaving en door bevordering der ontwikkeling van handel en nijverheid te versterken, dan door uitbreiding van grondgebied. Den beslissing dezer voor het behoud van den vrede alles afdoende vraag aan den tijd overlatende, is het intusschen zeker, dat voor het volkenregt bij het vredestractaat veel gewonnen is.

Het volkenregt, alhoewel door uitstekende vernuften op wetenschappelijk gebied bearbeid, vond, vooral wat het zeeregt betreft, nog weinig toepassing in de praktijk. In den oorlog te land, was men het vrij wel eens, dat het met onze tegenwoordige beschaving in strijd is, den bijzonderen eigendom der burgers van een vijandelijken staat aan te tasten, en bij het bezetten van het vijandelijke grondgebied, bleef de individueele eigendom dan ook steeds zoo veel mogelijk gespaard. In den zee-oorlog liet men dien regel niet toe. Integendeel, men was er zooveel mogelijk op uit, den privaat eigendom, die zich op de golven bewoog, te roo-ven. Kaperbrieven werden uitgegeven, om met verlof van de oorlogvoerende mogendheid het bedrijf van vrijbuiter en zeeschuimer uit te oefenen. Engeland nam tot regel aan: dat op een onzijdig schip goederen konden weggeroofd worden, die aan rustige ingezetenen van een vijandelijk land toebehoorden; Frankrijk, dat het goed der burgers van een onzijdigen staat, weggenomen kon worden als het zich bevond op een schip, dat onder eene vijandelijke vlag voer. Eindelijk werd dikwerf op de kaart een lijn getrokken, binnen welken men al de havens geblokkeerd verklaarde, zonder dat oorlogsschepen ze werkelijk geblokkeerd hadden. Die verschillende stellingen voor den zee oorlog gepredikt, waren, met hoeveel spitsvondigheid soms verdedigd, in praktijk gebragt, niets dan woest geweld, op geen regtsgrond hoegenaamd steunende. Welk verschil bestaat er tusschen het goed van de bijzondere burgers van den vijandelijken staat ter zee en te land, dat men zou kunnen beslissen, dat men dat ter zee met regt moge wegnemen en dat te land niet, zonder zich aan barbaarschheid en dieverij schuldig te maken? Welk regt heeft men, om de burgers van een onzijdigen, onafhankelijken staat te beletten hunne goederen te verschepen met welk schip zij willen, en met welk regt kan men de burgers van zulk een staat verbieden, in hunne schepen goederen in te laden van de ingezetenen van een land, waarmede zij in geregelde handelsbetrekking staan? Waaruit put men de bevoegdheid, om de burgers van een zelfstandigen en onafhankelijken staat te verbieden havens, die men niet geblokkeerd heeft en zich in het vijandelijke land bevinden aan te doen, alleen omdat men ze geblokkeerd verklaart? Regt bestaat hier niet. Het was steeds de magt van den sterksten die besliste. Wel werden dan door deze, dan door gene mogendheid pogingen in het werk gesteld, om ook hier het regt door allen te doen erkennen, en het moet gezegd worden, dat Nederland steeds, vooral wat schepen en goederen van neutralen betreft, de beginselen van billijkheid en regtvaardigheid heeft voorgestaan. Het hielp echter niet, zelfs niet, dat zich in het laatst der voorgaande eeuw, de neutralen wapenden, om met kracht hunne regten te handhaven. Tot aan den laatsten oorlog met Rusland bleef hetgeen men het praktische volkenregt ter zee noemde, verre beneden hetgeen onze beschaving vordert. Reeds bij den aanvang van den oorlog echter bleek het, dat de langdurige vrede in deze eeuw en de humanere denkwijze, die al meer en meer veld had gewonnen, ook ten dien aanzien de zeden had verzacht. De oorlogvoerende mogendheden althans verklaarden voor dezen oorlog, de beginselen te zullen eerbiedigen, dat de vlag de lading dekt en dat het goed van een onzijdige in een vijandelijk schip vrij is, buiten oorlogs contrabande; terwijl tevens werd vastgesteld, dat geen haven als geblokkeerd zal worden beschouwd, die niet werkelijk door eene genoegzame magt geblokkeerd was.

Het vredes-congres heeft eindelijk deze beginselen, als algemeene regels aangenomen en daarbij de afschaffing der kaapvaart gevoegd.

Dit zijn onmiskenbare voordeelen door den vrede verkregen. Deze beginselen, die op het regt en hetgeen de beschaving vordert, rusten, zal men later niet gemakkelijk meer kunnen verlaten. Zij kunnen thans geacht worden, in het Europesche volkenregt voor goed te zijn opgenomen. De meeste zeemogendheden hebben er zich dan ook mede vereenigd. Wel is waar is te vreezen, dat Amerika de kaapvaart niet zoo gemakkelijk zal laten varen, maar in het eind, zal ook deze mogendheid niet de eenige kunnen zijn, die deze barbaarsche gewoonte blijft huldigen.

Nog een ander beginsel is door het congres op den voorgrond geplaatst, op welks aanneming de mogendheden, wier gevolmagtigden het vormden, zich verbonden hebben bij de overige staten te zullen aandringen, namelijk, dat de staten, tusschen welke een ernstig geschil mogt rijzen, voor zoo ver de omstandigheden het toelaten, hunne toevlugt tot de goede diensten eener bevriende mogendheid zullen nemen, alvorens naar de wapenen te grijpen.

De schrijvers over het volkenregt hebben, in de laatste eeuwen, steeds naar een middel gezocht om de oorlogen te voorkomen. De meesten stelden een soort van regtbank voor, door de verschillende staten gekozen die alle geschillen zoude beslechten. Zoover is men nu nog niet gekomen; maar er is toch een stap nader tot het verminderen van oorlogen gedaan, door het beginsel op het congres aangenomen.

Wordt toch de tusschenkomst eener bevriende mogendheid ingeroepen, alvorens geweld wordt gebruikt, dan hebben de hartstogten den tijd tot bedaren te komen, de verdedigingsgronden van beide partijen worden algemeen gekend, de publieke opinie, die in onzen tijd zooveel vermag, krijgt gelegenheid tot onderzoek en kan op de vruchten daarvan een regtvaardig oordeel bouwen. Het middel is inderdaad geschikt, zoo niet om voortaan alle oorlogen te voorkomen en den zoo dikwerf besproken eeuwigen vrede te bewerken, althans den krijg minder waarschijnlijk te maken. Met verwondering ontvangen wij dientengevolge het berigt, dat onze regering geweigerd zoude hebben, dat beginsel te omhelzen, omdat Belgie en Zweden, het niet hebben aangenomen. Men kan inderdaad moeijelijk de redenen dier weigering bevroeden. Wat Belgie betreft, liggen zij waarschijnlijk in diens hoedanigheid van neutrale mogendheid. In beginsel kan Belgie geen oorlog voeren, en, door het aannemen van het voorstel der mogendheden, zou het geacht kunnen worden eenigzins afstand te doen van zijne gewaarborgde neutraliteit. Waarom traden echter Nederland en Zweden niet toe? Dit is een raadsel, welks oplossing wij, wat Nederland betreft, hopen te ontvangen, door eene interpellatie aan de regering gerigt, als de kamers weder bijeen zullen zijn.

Het aardappel-oproer in Rusland.

Voor omstreeks twintig jaren hadden de aardappelen bij hunne reis om de geheele aarde eindelijk ook toegang gekregen tot Rusland. De Russische boeren plantten ze evenwel niet dan met weerzin, gelijk eenmaal de boeren in gansch Europa gedaan hebben; even als of het instinct aan het volk zeide, dat het een slecht voedsel is, waaruit men kracht noch gezondheid putten kan. Eenige weinige aanzienlijke grondbezitters, met name in de kroondorpen, legden zich overigens sedert lang met ijver toe op de aardappelenteelt. Doch van hetgeen vrijwillig gedaan wordt, heeft de Russische regering een afkeer. Deze beschuldiging, welke op haar kleeft, moest op de ambtenaren nederkomen, die maar al te dikwijls door hunne knevelarijen er aanleiding toe geven, dat de bedoelingen der regering niet alleen grootelijks worden miskend, maar ook geheel falen. Als een staaltje van het gedrag der ambtenaren kan het volgende dienen:

In het gouvernement Kazan en gedeeltelijk ook in Wjätka — verhaalt de bekende Alexander Herzen — hadden de boeren eenige akkers met aardappelen beplant. Toen deze ingezameld werden, kwam het ministerie op het denkbeeld om in elk district een centraal put aan te leggen. De putten werpen gegraven en in het begin van den winter bragten de boeren met een benaauwd hart de aardappelen naar de putten. Toen men hen evenwel in het volgende voorjaar wilde dwingen de bevroren aardappelen te poten, weigerden zij daaraan te voldoen. Aanstootelijker beleediging dan dit

klaarblijkelijk ongerijmde bevel op te volgen, kon dan ook werkelijk den vrijen arbeid niet worden aangedaan.

De weigering werd voor oproer uitgekreten. De minister Kisseleff zond er een commissaris uit St. Petersburg heen. Deze, een schrander en practisch man, nam in het eerste district waar hij aankwam, van ieder persoon een roebel en verleende daarvoor vrijstelling van het poten der bevroren aardappelen. Dit herhaalde hij in een tweede en derde district. In het vierde zeide het hoofd der boeren hem zeer categorisch, dat zij de aardappelen niet zouden planten en hem ook geen geld geven. De ambtenaar wilde met bedreigingen en straffen de boeren naar zijne hand zetten, doch zij grepen spaden en hooivorken en joegen hem weg. De militaire gouverneur zond daarop kozakken om de orde te herstellen; de omliggende districten trokken partij voor hunne verdrukte naburen, en 't duurde niet lang of er vielen geweerschoten en het regende kartetsen. De boeren verlieten hunne huizen, verspreidden zich in de bosschen, waar echter de kozakken ze als wilde dieren opjoegen; zij werden gevat, in ketenen geklonken en voor eenen krijgsraad te Kosmodeinyansk te regt gesteld.

Toevallig was hier de oude majoor van het garnizoen een eerlijk, eenvoudig man. Hij zeide terstond, dat de hoofdschuldige de uit St. Petersburg gezonden ambtenaar was; doch daar vielen zij van alle kanten over hem heen; zijne stem werd overschreeuwd, en men verweet hem, dat hij een onschuldig mensch in 't ongeluk wilde storten.

Het geregtelijk onderzoek nam daarop zijn gewonen loop. De boeren kregen den knoet bij het verhoor, en later bij het voltrekken van het vonnis, terwijl eene menigte van hen naar Siberië gezonden werd.

Geheel anders handelde de Fransche regering meer dan 100 jaren vroeger. Toen de beroemde Turgot zag welk een weerzin de Franschen tegen aardappelen hadden, zond hij aan alle staatspachters, leveranciers en andere aan hem ondergeschikte personen aardappelenzaad, terwijl hij hun streng verbood daarvan iets te geven aan de boeren. Tegelijk echter liet hij hun onder de hand weten, dat zij de boeren niet moesten beletten aardappelenzaad te stelen. Eenige jaren later was een groot gedeelte van Frankrijk met aardappelen beplant.

Men is algemeen van oordeel, dat het lijden van personen die lang zitten of liggen, 't geen hen dwingt dikwijls van positie te veranderen, voornamelijk uit de zenuwen voortvloeit, en men gelooft, dat de dikwijls voorkomende prikkelbaarheid en slapeloosheid van bedlegerigen en zwakke zieken een gelijken oorsprong heeft. En toch, is een groot gedeelte van dit lijden alleen een gevolg van eene werktuigelijke stremming van den bloedsomloop in die deelen, welke het meest gedrukt worden. Het hieronder volgende, ontleend aan eenen brief van den Engelschen geneesheer Neil Arnott aan de Fransche Akademie, toont dat dit euvel en de dood, die en het gevolg van kan zijn, door doeltreffende maatregelen zijn te vermijden.

Eene jonge vrouw leed aan zware koortsen, gepaard met groote verzwakking der zenuwen. Zij kon naauwelijks een vinger verroeren, terwijl zij bij geen mogelijkheid aan haar ligchaam eene andere houding kon geven; zij had geen kracht om verstaanbaar te spreken, en de bloedsomloop was zoo traag, dat de pols naauwelijks gevoeld werd. In dien toestand bleef zij, zonder te slapen, verscheidene dagen liggen, en verlangde elke 10 of 15 minuten in haar bed omgelegd te worden. Toen zij eindelijk eens een half uur had gelegen, zonder dit verlangen te uiten, hoopte men, dat het beter met haar ging; maar integendeel waren al de deelen der huid, waarop zij gelegen had, verdoofd, en vertoonden zich de eerste kenteekenen van het zoo gevreesde *koudvuur*. Men legde haar op de zijden, maar ook deze bezweken weldra, zoodat verscheiden geneesheeren haren dood voor zeker hielden. Een van hen echter maakte de opmerking, dat de oorzaken van het koudvuur, dat zich bepaalde tot die deelen welke door de drukking geleden hadden, in die drukking zelve te zoeken waren; dat dit te voorkomen ware geweest zoo men aan de zieke een bad had gegeven, en dat het mogelijk ware een bed te maken, zoo droog als men het zich denken kan en zoo zacht als de oppervlakte van het water. Zijn denkbeeld vond ingang. Men spande over eene groote kuip met water gevuld een stuk kaoutschouk, legde daar bij wijze van matras eenige dekens op en daarop de zieke. Zoodra zij er op lag, riep zij uit dat zij geen drukking of pijn meer gevoelde, viel in slaap, verroerde zich in de vier eerste uren niet, gebruikte bij haar ontwaken eenig voedsel, kortom zij was gered. De gekwetste ligchaamsdeelen veretterden en de gewonde plaatsen heelden spoedig."

"Tot dusver wordt van dit middel zeer weinig gebruik gemaakt, waarschijnlijk door gebrek aan kennis zoo van de oorzaak der kwaal als van het middel tot genezing; misschien ook wel omdat men meent, dat een zak met lucht of water gevuld dezelfde diensten bewijzen kan als het hydrostatische bed. Maar men bedenkt daarbij niet, dat zulk een zak te harder wordt naar mate hij door meer gewigt wordt gedrukt; terwijl bij het hydrostatische bed het kaoutschouk doorgaans niet strekt om het ligchaam te dragen, maar alleen dient om te verhinderen, dat de matras nat worde. Het kaoutschouk wordt aan den rand der kuip vastgemaakt, opdat het niet kunne verschuiven, maar daar het 2 of 3 maal zoo groot is, als noodig zou wezen om de kuip te bedekken, blijven er over het water en onder de matras altijd plooijen in. De overeenkomst tusschen den waterzak en het hydrostatische bed heeft velen misleid. Een zak met water, evenzoo gebezigd als een zak met lucht, is zeker niet minder hard dan deze; bij beide wordt de overtrek gespannen, zoodra men er zich op nederlegt.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Wibrandus Udo, kapt. Brouwer, adres bij H. Degenhard. Sluit 10 dezer.

Wilhelmina, kapt. C. H. Klint, adres bij C. J. Leijsner. Sluit 11 dezer.

ADVERTENTIEN.

Het voorloopig Bestuur der *Protestantsch Surinaamsche Mettraij* heeft de eer te berichten dat met konsent van Zijne Exc. den Heere Gouverneur en van HH. Kerkbestuurderen der *Nederduitsche Hervormde Gemeente*, op VRIJDAG den 10n. e. k. s'avonds te *zeven* uren in het Kerkgebouw der genoemde Gemeente zal gehouden worden eene publieke Voorlezing door het medelid des Bestuurs C. VAN SCHAICK *over en in het belang der Mettraij.*

Voormeld Bestuur noodigt te dien einde zoowel Dames als Heeren dringend uit hunne belangstelling door een talrijke opkomst te willen bewijzen.

Ten voordeele dier Stichting zal aan de Kerkdeuren gekollekteerd worden.

CONRADI.
v. SCHAICK.
NIELSON.
ELLIS.

Het voorloopig Bestuur der *Protestantsch Surinaamsche Mettraij*, noodigt HH. Medestichters en Leden uit tot het houden eener Vergadering, waarin Verslag zal worden gegeven van den Staat der zaken en van zijn gehouden beheer, alsmede, (volgends vroeger bericht in de dagbladen), de keuze moet geschieden van een vast Bestuur en de daarstelling van een Reglement. En zulks ZONDAG morgen den 12den dezer, te *elf* uren in het Kerkgebouw der *Nederduitsche Hervormde Gemeente.*

CONRADI.
v. SCHAICK.
NIELSON.
ELLIS.

FRANSCHE SCHOOL.

[13401] De ondergeteekende heeft de eer ter kennisse van Ouders en Voogden te brengen, dat hij den *vierden* November aanstaande eene SCHOOL in het huis, in de *Watermolen straat*, laatst door den WelEd. Heer FAERBER bewoond, onder den naam van "**FRANSCHE SCHOOL,**" zal oprigten. Het onderwijs, dat voor eenen bepaalden prijs gegeven wordt, zal zich uitstrekken tot de *Fransche* en *Hollandsche Taal*, *den Stijl*, *het Opstellen van Brieven*, *het Schoonschrijven*, *Koopmans Rekenen*, *de eerste grondbeginselen van de Algebra*, *de Natuur- en Aardrijkskunde* en *de Natuurlijke Historie*, *het Declameren*, *de Vaderlandsche en Algemeene Geschiedenis.*

Het Onderwijs in het *Engelsch*, de *Zang- en Teekenkunde* wordt afzonderlijk betaald.

AANMERKINGEN.

1o. Het onderwijs wordt naar de beste Schrijvers toegediend.

2o. Iedere leerling wordt behandeld naar zijne jaren, zijne inborst en zijnen aanleg.

3o. Elk onderwijs zal in die taal gegeven worden, tot welker kennis de jeugd wordt opgeleid. En

4o. De Ouders ontvangen om de drie maanden een verslag van het gedrag hunner kinderen, met aanteekening van de plaatsen, welke zij in den letterstrijd verkregen hebben.

Ter nadere inlichtingen gelieve men zich te vervoegen te zijnen huize in de *Maagden straat*, tegen over den Winkel van den WelEd. Heer D. ALBERGA.

Paramaribo, den 5 *October* 1856.

P. D. KOCK,
Onderwijzer van den Eersten Rang.

Dr. K. P. TER REEHORST.

Translateur bij de Regtbanken te *London*, en Onderwijzer in *tien* Talen, belast zich met het waarnemen van alle Geregts- en Questieuse Zaken in Engeland.

Adres: Dr. K. P. TER REEHORST, GRESHAM HOUSE, 24 *Old, Broad Street*, *City, London.* (13402)

Gedrukt by J. C. MULLER Az.